

Μαρία Λαμπαδαρίδου-Πόθου

Συμβαίνει να είμαι μελετήτρια του έργου του και να τον έχω γνωρίσει από κοντά. Τίποτα δεν με πλούτισε περισσότερο όσο η εργασία μου εκείνη πάνω στην ποίησή του, αλλά και η συνεργασία μου μαζί του που κράτησε δύο χρόνια. Αυτό είναι το δώρο της μεγάλης ποιησης: να σε πλουτίζει. Ν' ανοίγει δρόμους στη σκέψη σου. Δυο χρόνια αφιέρωσα από τη ζωή μου για να γράψω –με τη δική του βοήθεια– το βιβλίο μου «Οδυσσέας Ελύτης – Ένα Όραμα του κόσμου».

Και είναι από τα πιο ωραία υπερβατικά ταξίδια που μπορεί να κάνει κανείς.

Του είχε αρέσει ο τρόπος που είδα την ποίησή του: Από τη μυστικιστική της πλευρά. Και με αφετηρία τους φιλοσόφους οραματιστές της Ιωνίας.

Όμως η ποίησή του έχει άπειρες οπτικές και προσεγγίσεις.

«Πέφτοντας η ζωή μου / ένα κομμάτι ελάχιστο από τη ζωή μου...» λέει. Πόσες φορές δεν αναδύθηκε από μέσα μου ο στίχος αυτός. Περιμένοντας στη στάση ενός τρόλεϊ ή περπατώντας σε ένα δρόμο. Πέφτοντας η ζωή μου, έλεγα, ένα κομμάτι ελάχιστο από τη ζωή μου – κάθε φορά ένα κομμάτι ελάχιστο.

Είναι μεγάλη η ποίηση που μπορεί να αναδύεται σε στιγμές της καθημερινότητας. Έτσι από μόνη της σαν για να δώσει μια άλλη διάσταση στο εφήμερο.

Κι όταν η φθορά και η παρακμή των καιρών μας γίνεται κόμπος λύπης, πάλι ο στίχος του:

«Και ζούμε τη φθορά πάνω σε μιαν ελάχιστη πραγματικότητα»

Στο βιβλίο που έγραφα για τον Οδυσσέα Ελύτη είδα την ποίησή του, όπως είπα, από την πλευρά του μυστικισμού της. Και είδα τον ίδιο τον ποιητή ως έναν Μυστικό.

«Είμαι ο μύστης των φύλλων της ελιάς», λέει. Που σημαίνει γνωρίζω το μυστικό γίγνεσθαι του φύλλου της ελιάς – ή το μυστικό γίγνεσθαι του κόσμου από την αρχέγονη καταβολή του.

Εκείνος, όσο ακόμα ζούσε, από βιβλίο σε βιβλίο και όσο βάθαινε μέσα στη γνώση του κόσμου, είχε οραματιστεί τον «βαθύ Κεραμεικό» πάει